

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/207321,Daniel-Kores-Eugeniusz-Aleksander-Tinz-1877-1943.html>
26.02.2026, 23:59

Daniel Koreś: Eugeniusz Aleksander Tinz (1877-1943)

Po zakończeniu I wojny światowej wyjechał do Wiednia. W początkach grudnia 1918 r. zgłosił się do Polskiej Misji Likwidacyjnej i został przyjęty do WP. Należał, obok gen. Kutrzeby, do niezwykle szczupłej grupy oficerów sztabowych, których odznaczono Virtuti Militari za wojnę z Rosją bolszewicką w uznaniu ich działalności na stanowisku szefa sztabu.

04.10.2026

[Polskie wojsko](#)

Urodził się 5 października 1877 r. we Lwowie, jako syn Henryka i Aleksandry z d. Kmicikiewicz. Naukę szkolną rozpoczął w jednym ze lwowskich gimnazjów w 1888 r. a następnie kontynuował ją w Krakowie, gdzie w 1895 r. zdał egzamin dojrzałości. W tym samym roku zdał egzaminy i został przyjęty do c. k. Technicznej Akademii Wojskowej, na Wydział Artylerii.

Początek kariery wojskowej i I wojna światowa

Po zakończeniu nauki i promocji 18 sierpnia 1898 r. na pierwszy stopień oficerski, 1 września 1898 r. rozpoczął służbę wojskową w 42. p. art. pol. w Wiedniu, jako młodszy oficer w baterii – 1 listopada 1902 r. awansował na porucznika. Po czterech latach służby liniowej Tinz zdecydował się na kontynuowanie nauki – od 1 października 1902 r. był słuchaczem dwuletniego kursu Szkoły Wojennej dla oficerów Sztabu Generalnego w Wiedniu; po zdaniu egzaminów końcowych i zdobyciu tytułu oficera Szt. Gen. otrzymał 1 listopada 1904 r. przydział do dowództwa 2. Bryg. Art. Pol. na stanowisko adiutanta brygady.

1 listopada 1907 r. został przeniesiony do dowództwa 31. Bryg. Piech. na analogiczne stanowisko; w latach 1908-1914 był oficerem sztabu w dowództwie 30. DP, dowódcą baterii haubic w 11. p. haubic pol. i wreszcie II oficerem sztabu w dowództwie XI Korpusu; w tym czasie dwukrotnie awansował: na kapitana Sztabu Generalnego (1909) i na majora Sztabu Generalnego (1914).

W czasie I wojny światowej Tinz pełnił różne stanowiska sztabowe i liniowe w armii austro-węgierskiej, pnąc się po szczeblach kariery oficerskiej i zdobywając doświadczenie, które później spożytkował w WP. 15 października 1914 r. został przeniesiony na stanowisko szefa sztabu 11. DP; 1 września 1915 r. został przeniesiony do dowództwa 2. Armii na stanowisko szefa grupy rozkazodawczej w Biurze Operacyjnym; 1 lutego 1916 r. otrzymał awans do stopnia podpułkownika Szt. Gen.; 15 maja 1916 r. został przeniesiony do służby liniowej na stanowisko dowódcy 44. p. haubic pol., lecz już w dwa miesiące później (1 sierpnia 1916 r.) wrócił na poprzednio zajmowane stanowisko szefa grupy rozkazodawczej w Biurze Operacyjnym dowództwa Armii „Wschód”; 1 lutego 1917 r. otrzymał przydział na szefa sztabu 62. DP a 15 kwietnia 1917 r. po raz kolejny przeniesiono go do dowództwa Armii „Wschód” – tym razem na stanowisko szefa Biura Operacyjnego; był to jego ostatni przydział w c. k. armii i pozostał na nim do listopada 1918 r.

Służba w Wojsku Polskim

Po zakończeniu I wojny światowej Tinz wyjechał do Wiednia, gdzie mieszkał wraz z żoną. W początkach grudnia 1918 r. zgłosił się do Polskiej Misji Likwidacyjnej w Wiedniu i dekretem NW z 8 grudnia 1918 r. został przyjęty do WP, z przydziałem do Sztabu Generalnego NDWP, choć do 15 lutego 1919 r. pozostawał w stolicy Austrii w Grupie Wojskowo-Likwidacyjnej przy pełnomocniku Głównego Urzędu Likwidacyjnego w Wiedniu a następnie był urlopowany (dalej w Wiedniu) aż do 15 kwietnia 1919 r. Dopiero po zakończeniu urlopu wyjechał do Warszawy dla objęcia stanowiska szefa Oddziału I Organizacyjno-Mobilizacyjnego Szt. Gen. NDWP. Objął kluczowe stanowisko dla przechodzącej gwałtowny rozwój organizacyjny armii polskiej i położył duże zasługi na tym polu - w opinii bezpośredniego przełożonego (z 2 lipca 1919 r.) płk. SG/gen. ppor. M. Kulińskiego Tinz faktycznie zorganizował od podstaw Oddział I i znakomicie nim kierował; 15 października 1919 r. został przeniesiony na stanowisko szefa sztabu Frontu Litewsko-Białoruskiego dowodzonego przez gen. por. S. Szeptyckiego. Na stanowisku szefa sztabu Frontu Litewsko-Białoruskiego, a następnie - od 1 kwietnia 1920 r. - 4. Armii i wreszcie (od 17 maja 1920 r.) Frontu Północno-Wschodniego pozostawał do początków sierpnia 1920 r.; 9 lipca 1920 r. Najwyższy Wódz podpisał jego dekret awansowy na płk. SG (ze st. 1 kwietnia 1920 r.); na tych trzech stanowiskach jego bezpośrednim przełożonym pozostawał gen. Szeptycki; gdy tenże ostatecznie zrezygnował ze stanowiska dowódcy frontu 1 sierpnia 1920 r., wraz z nim (lub chwilę później) odszedł Tinz.

W czasie długiego i trudnego odwrotu oddziałów polskich z terenów Białorusi aż pod Warszawę, trwającego od początków lipca 1920 r., niemożność powstrzymania marszu bolszewików na Warszawę skutkowałą oskarżeniami Szeptyckiego i Tinza o defetyzm, brak wiary w zwycięstwo, a nawet o zdradę; w tym czasie od kilku dni ciężko chorował na dezynterię i, po zdjęciu ze stanowiska szefa sztabu Frontu, pozostawał w dyspozycji szefa Szt. Gen. Naczelnego Dowództwa WP, z równoczesnym skierowaniem na 6-tygodniowym leczenie w Zakopanem, gdzie przebywał od początku sierpnia do 10 września 1920 r.

17 czerwca 1920 r. Szeptycki przedstawił Tinza do odznaczenia Krzyżem Kawalerskim Orderu Wojennego *Virtuti Militari* (kl. 3) za działania na stanowisku szefa sztabu Frontu w czasie pierwszej ofensywy Tuchaczewskiego i kontrofensywy polskiej (od 17 maja do 6 czerwca 1920 r.). Drugi wniosek na VM dla Tinza wystawił szef Szt. Gen. WP, gen. por. W. Sikorski, 18 listopada 1921 r., w którym nota bene pomylił się, gdyż w opisie czynów stwierdził, że Tinz opracował wiosną 1919 r. plany odbicia Wilna i Mińska oraz odrzucenia sił bolszewickich za Berezynę. Ostatecznie otrzymał Krzyż Srebrny Orderu Wojennego *Virtuti Militari* na podstawie obu tych wniosków; Tinz należał więc, obok gen. T. Kutrzeby, do niezwykle szczupłej grupy oficerów sztabowych, których odznaczono VM za wojnę z Rosją bolszewicką, nie za czyny bojowe, lecz za działalność na stanowisku szefa sztabu armii/frontu.

4 września 1920 r. Tinz otrzymał przydział na stanowisko szefa sztabu DOG Kraków (stanowisko objął dopiero 10 września 1920 r. po powrocie z leczenia w Zakopanem); od 20 kwietnia 1921 r. był równocześnie w/z zastępcą dowódcy Okręgu Generalnego Kraków; 10 maja 1921 r. dowódca Okręgu Generalnego Kraków gen. por. A. Osieński wystąpił z wnioskiem o mianowanie Tinza dowódcą 6. DP w Krakowie (równoległe z takim wnioskiem wystąpił inspektor armii w Krakowie gen. broni Szeptycki); sugestie przełożonych T. zostały przyjęte i 13 czerwca 1921 r.

Oddział V Szt. Gen. WP wystąpił z propozycją powierzenia mu dowództwa 6. DP. Doszło wówczas do zaskakującej reakcji Tinza, który pismem skierowanym do kierownictwa sił zbrojnych odmówił

przyjęcia stanowiska dowódcy dywizji i zwrócił się z prośbą o czasowe pozostawienie na zajmowanych stanowiskach administracyjnych, w związku z ogólnym przemęczeniem i wyczerpaniem nerwowym latami wojny, a szczególnie ciężką chorobą z roku 1920; wniosek ten został zaakceptowany i ostatecznie nominację na dowódcę 6. DP otrzymał 1 września 1921 r. Na tym stanowisku dwukrotnie awansował: 29 maja 1922 r. do stopnia generała brygady (ze st. z 1 czerwca 1919 r. i 27 lokatą) oraz 14 grudnia 1924 r. do stopnia generała dywizji (ze st. z 15 sierpnia 1924 r. i 7 lokatą). W 1924 r. przebywał na kursie wyższych dowódców we Francji. Dowódcą 6. DP pozostał do marca 1927 r.; 31 maja 1927 r. prezydent RP I. Mościcki przeniósł go, w wieku 50 lat, w stan spoczynku.

► [Czytaj więcej na portalu przystanekhistoria.pl](http://przystanekhistoria.pl)

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Polskie wojsko

Artykuł